

državo. Po skerbni gojitbi dognana je bila na toliko doveršenost, koliko današnja stenografija, ki vendar že vsem tirjatvam zadostuje, še daleko dosegla ni. V šolah se je ko učbeni predmet učila pod imenom „notae tironianae“. Je pa tudi jako važna bila ta umetnost v večidel javnem in ustmenem opravljanju rimskih državnih opravil. Da so se govori v senatu in v sodnijah stenografirali, nam najjasneje kaže začetek Ciceronovega govora proti Catillinu. Na ta govor se Cicero gotovo ni bil pripravil, ker mu še morebiti ni na misel prišlo, da bo Catillina tako sirov in že obsojen po javnem mnenji — se prederznil v senat; ampak ravno njegov nenadani vstop ga je pripravil v nevoljni uzklík znanih besed: „Quousque tandem“ itd. Komaj jih izgovorivši so pa že tudi bile v vosku načertane. Ljudi, kateri so se s to umetnostjo bavili, nazivali so se „notarji“; in samo to ime je že zadosten dokaz, da so notarji s „notami“ (čerti), nasproti pa „scriptores“ z navadnimi rimskimi pismenkami pisali. Gotovo se imamo ti umetnosti zahvaliti, da je toliko neprecenljivih uzorov rimske državne govornosti in v obče rimskih in gerških umotvorov do nas došlo.

Tukaj nekoliko rimske stenografije: A. P. R. C. = anno post Romam conditam; BS = bonus; BB = optimus; P. P. P. = primus pater patriae; D = Deus; DD = dii; G = gessit; GG = gesserunt; F = filius, narobe postavljen pa = filia; L = libertus, narobe postavljen pa = liberta; Mⁱ = mihi; M^o = modo; FoREcP = fore receperint; L^o = I^o = lego; -|_ = L^x = lex; Lⁱ = legi (inf. pass.); L^{(x)i} = legi (dat); L^e = lege (imp.); L^{(x)e} = lege (ablat.); L^{is} = legis (secunda pers.); -|_ = L^{(x)is} = legis (genit.) itd.

Lahko bi še nekoliko primer rimske berzopisave gotovo radovednim bravcom podal, ako bi se ne bal, da tiskarna raznoličnih kvak nima.

Sveti očaki, ki so za Origen-a živeli, kakor: Jeronim (kteremu dalmatinski duhovni iznajdbo glagolice pripisujejo), Avgustin, Ciprian, Athanasi, Basili, Ambrosi in Chrysostom imeli so svoje pisatelje, ki so po Tironovih notah pisali. Avgustin pravi namreč, da so pisatelji Origen-ovi tako hitro pisali, kakor je on gevoril, po tem takem se še le dá razjasniti, kako je bilo moč, da so po edini svetih očakov po šest tisuč knjig napisali. Stenografija je tedaj tudi v razširjenje kristjanstva po veliki rimski državi veliko pripomogla, ter se tudi pri kristjanskih duhovnih najdalje ohranila. Posebno so pa Tironove note tudi za to velike važnosti, ker se samo v njih ključ najde za pravo branje tako zvanih „variae lecturae“ starih klasikov. Da je morala doveršenost rimskega berzopisa velika biti, tudi že iz tega zaključiti smemo, ker so se notarji tudi s materialnimi zapreki boriti morali, pisaje namreč s železnimi klinčki v vosek! Načela pa in pravila, po katerih se je latinski jezik stenografiral, nam niso več znane, v tem obziru nam manjka vsaka sled, in tudi pri nobenem starih avtorov se ne dá najti ključ do osnovnih načel; tako da je človek prisiljen misliti, da je bila rimska berzopisava samo malokteremu znani tajnopis. (Kon. prih.)

Odkod da jemljemo slovansko omiko?

Resnica je, ne pa morebiti prazna slama, da je izobraženost ali kultura občna, ne pa partikularna, da tedaj ni Nemeec samo kot Nemeec, ampak tudi kot Evropejec omikan, da so tedaj interesi še celó raznoverstnih narodov sorodni, ter sedaj talijanska omika dobiva podporo od Francozov, Angležev in Nemcov, kateri so se v srednjem veku noveje evropejske omike napivali iz laškega vira.

Ako je to resnica, bomo še lažje razumeli, da je omika sorodnih narodov in celó pa še omika istega naroda v raznih plemenih od največje važnosti. Izobraženiji Talijani, posebno Lombardi, mnogo beró francozkega, talijanski umetniki in posebno dramatični, na pr. Goldoni, Alfieri itd., radi so popotovali v Pariz, kjer še nahajamo celó talijansko igrališče. Nemci prestavljajo angležke dela, ter se v mnogih rečéh morajo od njih učiti.

Ravno taka je pri naš Slovanih. Da smo etnografično vsi, to je, Rusi, Poljci, Čehi in Jugoslovani le en narod, to ni več dvojbeno; največi naši protivniki tega ne tajé, naj jim je že všeč ali ne.

Če prebiraš noveje pesnike ruske, poljske, česke, serbsko (ilirske); prilegajo se sercu kakor domače. Dušoslovje ali misli o našem duhu enake so v poljskem Mickieviću, Zaleskem, kakor v Homjakovu, Kolcovu in najnovejih socialnih ruskih pesnicah, in kakor v Vrazu, Ternskem, Preradoviću, Petroviću Njegušu in v Prešernu in Koseskem; primeri pesniški malo ne pri vseh so sorodni, ter bravec premagavši perve težave in overe naenkrat vidi mnogo mu znanega, mnogo domačega, ni več na ptujem, ampak čuti se domá.

Al človek to lažje more doseči, naj se izuri v vsem, kar je domače literature. Vsaka nova stvar ima kaj nenavadnega, posebnega, ter treba, da se temu priučiš. To veljá ravno tako o materinski kakor o ptuji književnosti. Kakor Nemeec, ako se hoče iz književnega svojega jezika izobraževati, mora spise najpred razumeti in tedaj temu se priučevati, tako je tudi Slovanu treba, da se najpopred naučí domačega jezika in da se soznani z onim, kar mu nudi veljavnega; potem pa dalje k bratom svojim sorodnim, kjer bo po takem lahko preobvladal one novosti, kar jih bo našel.

Slovenec tedaj naj seže po hervaških, serbskih knjigah; kar domá ne najde, našel bo tam; literatura pomaga literaturi. Od Lucića in Gundulića pa do Kačića, od tega do Dositeja Oradovića, Milutinovića in Petra Njeguša do Vraza, Ternskega, Preradovića, našel bo Slovenec spisov, celó novega zapopadka in visoke omike, in posebno zmiraj rad od vsestrano izkušenega Dositeja nasveta iskal v svojih zadevah. Zraven boš našel začetek razvijajoče se povestnice v duhu sedanjega veka, kateri bolj gradivo (materijal) nabira, kot da ga izdeluje. Politične zadeve pri Hervatih in Serbih take so, da bo jim ostal jezik v šolah in uradnijah več kot je pri nas do sadaj še viditi.

Da se pa to more storiti, da znaš, kaj da bereš, bodo „Novice“ donasale večkrat oglase in naslove takih knjig, ktere so vredne, da jih prebiramo. V tem bo razložek ravno tako, kakor v vsaki literaturi. Klasične dela visoke cene ne padajo vsaki dan z neba; pri najnovejših knjigah ne smemo biti preveč zberčni in nikar naj ne zametujemo tudi knjig srednje dobrote. Kar pa bo rečenih iz stareje dobe, ima biti vse le klasično.

Pisma slovenskega turista.

IV.

„Was ist des deutschen Vaterland?“ sem ravno sam saboj mermral, globoko v mislih na očeta Arudta vtopljen, kar me prijatelj, ki se je z menoj peljal, vès vesel z besedami iz sanj zbudí: Zdaj sva na terziški zemlji! Ali konj, ki naju je vozil, se tega naglega veselja ustraši, zderja in — v tem hipu sem terziško cesto objemal in poljuboval, ki mi je moja prilizljivost kervavo vernila. Malum omen! (ali — slabo znamenje — po domače) pravi moj prijatelj; nikar Boga in Teržičanov ne skušajva, ker Bog je vsegamogočen, Teržičani pa morebiti celó voljni, se obnašati po šegi Germanov v tevtoburškem gojzdu, ki so bili pravi prededje Teržičanov, kakor je nek podljubeljsk zgodovinar po dolgi, sila težavni preiskavi v arhivu Štokholmskem najdel, kar nek star še na oslovski koži pisan gotišk list od kralja Teodorihja jasno

dokazuje. — Ne stavim sicer vinarja, da bi to resnica bila, al kakor sem kupil, tako prodam. Mladi nemški zgodovinar iz Holšteina pa, ki je v Vatikanu v Rimu starih dokumentov iskal, mi je, vernivši se iz Italije, pravil, da je v enem kotu zaprašen in zamazan pergament, najdel, ki so bile — o! *εὐρημα, εὐρημα* — dozdej zgubljene XI. bukve Kornelija Tacita. Tù slavni rimski zgodovinar alfabetično nanačuje imena cimberških vodjev, „qui plurimi nati ex urbe Cimbrica Neumarktl! to se pravi: ki so bili večidel domá iz mesta Teržiča v Jüttlandu. Pripovedujejo mi dalje, da, akoravno natanko staronemški zemljopis pozna, še nikdar ni od tega mesta čul. Poprašuje me, ali sem jaz bil morebiti tako srečen po naključju kaj o ostankih ali saj o sledu tega nekdanj slavnega germanskega mesta slišati.

Al, bravec, ne morem ti popisati, kako se učenemu možu obraz zasveti, ko jaz iz žepa list „Triesterce“ *) vzamem in mu na zadnji strani dopis pod naslovom „Eingesendet“ pokažem, ki so ga ji teržiški lordi mesca avgusta poslali, dokazavši: kaka brezpametnost je „das nationalitäteln“, kako je brambovec nemške kulture sila učen mož in kako so se „Novice“ prederznilo iz vojnic stopiti in Teržičanom „Deutsches Vaterland“ citirati, ki ga sami eo ipso dobro znajo! — Bravec, al misli si moje začudenje, ko mi učeni holšteinski zgodovinar okoli vrata pade in me veselja poljubovati jame rekoč: „Bog vam plati; jez ne morem izreči, kako neizrečeno ste mi vstregli; res, ta „Neumarktl“ je prav ostanek Cimbrov, ker ne le ime, temuč tudi jezik ni sedanji nemški. Povsod se še vidijo cimberški ostanki, sintaksa je pa že celó popolnoma cimberška!“ — Še enkrat „ingesendet“ prav pazljivo prebere, mi roko stiska in zaklikne: „Traun! die Neumarktl schreiben noch vollkommen cimbrisch!“ Ker me je vprašal, ali se more ta list „Triesterce“ kupiti, ga učenemu možu z veseljem darujem, radosten po tako nizki ceni znanosti in domovini vstreči. Mož tudi vzame svoj porto-feuille iz žepa in jame mi brati iz XI. bukev prepisani imenik cimberških vodjev, in lej čuda: odvezemši latinski us na koncu, bile so same sedanje teržiške imena!

Poslovil se je Holšteinec od mene in mi rekel, da se hoče naravnost proti Neumarktlu napotiti. Zagotavljal me je, kako mu serce radostno bije, ker bo zdaj lahko izvirno delo o starih in novih Cimbrih spisal in tako skor gotovo dobil premijo od 1000 forintov, ki jo bavarski kralj Maks vsako leto za najbolje nemško zgodovinsko delo razpiše. — Spet rečem, bravec, ne stavim sicer vinarja, da bi bila to resnica; kakor sem od učenega moža kupil, tako ti prodam.

Treba se je spet k teržiški cesti verniti. Pobrala sva se z mojim prijatlom, in vkljub tacega kaj malo vabljivega pripetljeja sva šla le vendar v Teržič srečo poskusit. — Kakor me je malo mikalo v Radoljci salon poiskati, me je spet v Teržiču gnalo prvo znamenitost našega Manchestra: parlament, obiskati. Bil je ravno ugodni čas, ker bilo je proti eni popoldne in potem takem kmalo začetek seje.

Poslopje parlamenta se po navadi v Teržiču spodnja kavarna „pri mostu“ imenuje. Ponižno sem se zad na stol vsedel, ker je bil prostor za publikum, kakor se mi je dozdevalo. Bilo je že polno okoli okinj (kjer so sedeži za parlamentarne člene) in pomenkovali so se slavni politiki še celó o slovenskem jeziku, — znamenje, da ministerstvo ni še prišlo. — Al kmalo se vrata odprejo in pridejo gospodje, na čelu sivi teržiški Palmerston, ki že jako dolgo politično mnenje kranjskega Manchestra vodi, za njim drugi lordi slavnega teržiškega zberališča. Posedli so odmenjene prostore blizo vrat in Palmerston položi na mizo za rabo členov „višnjevo knjigo“ — vulgo „Blaubuch“ — sestavljeno iz „Presse“, „Ostd. Post“, „Grazer Tagespost“, „Triest. Zeitg.“ in „Hansjörgelna“, kjer je povsod kak di-

plomatičen memorandum v obliki „Eingesendet“, ki dokazuje, kako zvito in pogumno se možje na čelu političkih oprav zoper sovražnike civilizacije „Slobenjerje“ bojujejo! Pisane so te depeše, kakor mi je Holšteinec zagotavljal, večidel v cimberškem narečju, zatoraj za ptujce malo mične.

Ko se je parlamentarna razprava začela, se je naš „gmejn“ jezik cimberškemu narečju vmikal, postala je govornica čedalje bolj nerazumljiva; le to sem zapazil, da predlogi se poterjujejo z klikom: „Tjade! Tjade!“ — Če se je pa kaj posebnega kuhalo, so pa vpili: „Jêžešta! Jêžešta!“ (enako: Čujte! ali nemškemu: Hört! Hört!) — Akoravno sem se v svojem življenju zló z jezikoslovjem pečal, vendar pri vsem prizadevanju nisem mogel razumeti njih narečja, čeravno je zló na nemško cikalo, ker náglas, náglas: ta je čuden!

Zaspal sem vsled dolgega časa, terdo zaspal, tako, da me je prijatelj komaj zbudil, ko je že ura na štiri kazala in parlament manchesterski se je že davnej vés razšel. Zló sem se ustrašil, ko mi je pripovedoval, da je moj nós ravno v najbolj iskreni debati nek čudovite trobentovske glasove od sebe dajal. Le imenitnost obravnave je odvernila, da se ni pozornost parlamentnih členov na moj prederzni nos obrnila. — Pravil mi je prijatelj, teržiškega cimberško-nemškega narečja bolj vaje od mene, da so debatovali o jako važnem predlogu: kdaj in kako bi se sred terga krasen spominek postavil „kladvu resnice“. Namen kladva bi bil vsakemu memogredočemu termastemu Sloveucu glavo oklepati, mu „das nationalitäteln“ — po naše: navdušenje za národnost — iz nje zbiti in ga potem v fužini z dimom teržiško-cimberške kulture okajiti. Palmerstonu teržiškemu še nek ta krasna ideja spati ne dá, ker dozdej je bilo večidel vse prizadevanje, vse depeše, vseh 50 eksemplarov Hansjörgelna itd. le siva teorija, bôb v steno.

Kakor gré Ljubljancan v nedeljo popoldne v Šiško na pohane piške, Dunajčan v Lerchenfeld na bolji kup pivo, gré Teržičan na Pések pred Tergom na klune, beržole in beržauko. Tù ti ga možje, ki so pred dobro uro resno parlamentarili, pošteno lukajo, da si politike enmalo oddahnejo. Tudi tje sva se z mojim prijatlom podala ogledavat, kakošen je naš Manchester, kadar obraz v prijazne in vesele gerbe spravi. — Bila sva tukaj v sredi med možmi, ki so govorico vse drugače obračali, kakor poprej v zboru, — bilo ni namreč glavarja zraven. — Jako glasno — rekel bi kakor Briareus — je neki star sila bogat možek, Šavslec po imenu, terdil, da so Teržičani Kranjci, da „krajnsko špraho“, pa ne „slovenski jezik“ govorijo, kterege se naučiti smo že mi prestari, naši otroci pa ga morajo popolnoma znati. Tudi g. župan, ako se ne motim, je bil tistih misel, pa pristavil je še: jez sem bil, sem, in bom vedno Slovenec. Šavslec pa s pestjo ob mizo udari in zažermi: „Ko bi meni kdo rekel, da sem Nmec, dobí tako, da —!“ Le nek mizarsk mojster si je oči spekel nad trojobarveno slovansko zavratnico mojega prijatla in je greben po nemški napenjati jel. Zavernem ga mirno v tistem jeziku omenivši besede: „Anstand und Bildung.“ Al mož mi odgovori: „Paj uns versteht man nix von solichen Onstônd und Piltung!“ — Pravo! zakličem, je le vendar Holšteinec prav imel, da morajo tù še ostanki starih Cimbrov biti.

Ogledoval sem zadnji dan naš preljubi Teržič od konca do kraja in se prepričal, da ni kmalo na Kranjskem razun Ljubljane bolj priličnega, snažnega in premožnega kraja, kakor je podljubeljski terg. Tudi se je skoz marsikako okno in marsikake vrata marsikaka zala podoba s plamtečimi očmi pokazala, da brez pomislika Teržičanke v prvi red gorenskih lepot vverstujem. Posebno pa imajo v neki znani gostivnici dve preljubezujive hčerki pri hiši. Stareja, bolj Junonične postave, mi je vedno pripovedovala, kako njeno serce le za Nemčijo gorí in kako jo vsa fantazija le v Köln na Rajni vleče. Mlajša pa, černooka, v obličje sne-

*) Čul sem nekega modrega Teržičana, ki se je ustil, kako je naš jezik boren, ker še „Novice“ „Triesterca“ ne morejo popolnoma po slovenski povedati. Pis.

gobela — recimo ji Egeria, ker je jako izobrazena — se sestri na vse te domišljije naglas zasmeja in reče: „Ovbe, ne vem, zakaj nekteri naši ljudje s svojo nemščino pred celim svetom take burke uganjajo; ako bi že kdo prav nemški znal, bi že ne rekla, pa take otrobe vežejo, da se Bogu usmili! Jez sem pa Slovenka, moj materni jezik je slovenski, in ne vem, čmu bi se mogla kakor nemškuta spakovati. Našega Kurnika „Pekvato kračo“ naj beró“. — Izrekši te besede se je spet na vés glas nasmejala in popevaje: „Sem slovenska deklica“, je zgrabila prazno steklenico pred mano in kakor metuljček sferfrala skoz vrata spet po policiček.

Valt. Zarnik.

Kratkočasnice.

(Maslo naše nemške kulture) nadalje iz unidan omenjene in za natis pripravljene zberke.

„Bester Herr N — Werden Sie mir nicht vergehben, weill ich ihnen belässtige, durch mein schreiben, Ich schücke ihnen diesen Studten oder Knaben, was ich ihnen, gebethen habe vor S — Hause, werdem sich schon errineren, wegen die Kost nur einamal des Tages, Ich bitte ihnen in nahmen seines Vater, recht schön wenn es mäglich wärre, aber ich hoffe das Sie über meine wärter erbarmenn werden, Herr N — und die Gnädige Frau, die belonung werden sie schon bekommen in der Himmel, das heist wenn Sie herauf kommen werden. Ich griesse Sie schönstens Herr N — und guadige Frau und beide zwei Säne.

E. 22. September

P. F.“

Sonet.

Vodico bistro hladni vir odliva,
Da potok cvetje po livadah moči;
Šumljá naprej in vedno je globoči;
Že dno dereče reke se ti skriva.

Bregovje ob stranéh le bolj razriva,
Dezele razne, ljudstva mnoge loči.
Tú mirna je, tam v stermi slap poskoči,
Potem — v neskončno morje se izliva.

Tako godí se tú na zemlji z nami:
Človeku, ko k zavednosti se zdrami,
Duhá moči, sercá željé kipijo.

Za novimi uzori vedno hodi,
Zdaj misel ta, zdaj druga spet ga vodi,
Kar ž njim u tihem grobu vse zaspijo.

A. Okiški.

Dopisi.

Iz Gorice 2. nov. — ? — Bogoslovci našega seminšča so od več let sém, od kar se je naš maleni narod iz terdnega sna zbudil, že marsikaj na literarnem polju našem pripomogli; „Stari Urban“, „povestnica goriške nadškofije“ (Fr. Blažić), deloma „djanje Svetnikov“ in „Gofine“ itd., so živa pričá njihove nekdanje vse hvale vredne marljivosti. Al tudi sedanji nočejo svojim poprejšnim sobratom zaostati. Kakor za gotovo zvemo, ravno sedaj v prostih urah pridno spisujejo za nas važno knjižico: „povestnico goriške grofije.“ Blezo bo to delce v dveh mescih dogotovljeno, na kar bi utegnulo pa še kaj družega nasledovati, ko bodo okoljnosti pripuščale. Za vse to kakor za uno poprejšnih let imamo se serčno zahvaliti našemu visokočastitemu g. Štepanu Kociančić-u, visokoučenemu profesorju v semenišču, ki vse to vodi in vreduje, med tem, ko tudi sam marsiktero lepo delo na dan spravi. Slava mu! Koliko lepih in koristnih knjižic bi se lahko po taki poti brez vsega truda na svetlo spraviti dalo!

Iz Tominskega 19. listop. V svojem listu od 16. t. m. je mati „Triesterca“ svoj premočni glas povzdignila

in se je globoko v pretres mojega dopisa v predzadnjem listu „Novic“ spustila. Zogovarjala je namreč na vso moč pošteno zadržanje svojih sinov, in jim je skusila rano, katero bi jim bil omenjeni dopis napraviti utegniti, s svojo sladko tolažbo zaceliti. Potem se zažene z nekako serditostjo v „Ost u. West“, in mu očita kakor da bi nemščine prav slovniško ne razumel. Al draga majka! zlo zlo se vam je zareklo; le nekako drugo napako ima ta časnik, ktere vam želodec prebavljati ne more. Saj bi vam jo naravnost razodel, pa da bolj z lepim opravi, in poznavši vas kot staro „dihtarco“ se nadjam, da jo boste sama izduhtala. Svest sem si, ako bi bil ta časopis iz vašega gnjezda ali pa iz gnjezda vaše tete „Presse“, da bi mu se vedno „Gloria“ prepevala. Nadalje tožite, da se vam premogočnim vendar le pred nami hlače — vulgo krila — tresejo. Nam se pa to nikakor čudno ne zdí; zakaj če vam je še kaj v spominu ostal nauk božjih zapoved, ktere vas je rajnce stara mati učila, namreč da so: laži, opravljanje, obrekovanje, krivo natolcovanje, prederzua sodba in podpihovanje greh, še čuda, da se vam še kaj družega kakor le hlače ne tresejo. Potlej pa pravite, da smo mi Slovenci vzrok vaše merzlice; al ne mi, ampak resnica in pravica so taisti „bav bav“, pred katerim trepetate. Tudi vam morem (ne ustrašite se preveč) v vašo preveliko žalost omeniti, da pri vsi vaši skerbi, katero skazujete do svojih otrok, so vam vendar-le dan za dnevom nehvaležniši; vaše nauke terdovratno zametujejo in (resnico spoznavši) vam otročjo pokoršino odrekujejo. Navadili smo se sami, in z nami vred — o prizanesite majka draga! — že tudi vaši otroci, da vašo blago vselej na vago pravične razsodbe pokladamo. Opomnim vas v vaš lastni prid, če se bojite, da se vam še kterikrat hlače ne potresejo ali da vas merzlica ne zaplota, pustite Slovence pri miru. Kaj se vam zdí, ako bi se po vaših pokrajnah v pisarnice in v šole vpeljal, na pr., madžarski jezik. S kakošno serčnostjo bi vaš klepetec povzdigovala; kako bi to za veliko krivico štela! Kaj se nek nad nami tako spodtikovate? Mi ne želimo, da bi se Nemci ali pa kateri drugi narod poslovenil; naše zahtevanje je le, da Slovenci ostanemo Slovenci. Zagotovljamo vas, če se mislite te-le poti deržati, katero ste nastopili, da si svojemu delu dosti boljši vspeh naklonete, če poberete svoj „Sack in Pack“ in greste v Frankobrod, ter tamkaj svojo barantijo pričnete; kakor da bi tukaj na slovenski zemlji svoje kraljestvo razširjali. Kdor bo vašega sveta potreboval, vam že pošlje na znanje po pošti. Da pa poprej končava, in da vas predolgo ne mudim, poslušajte le še to-le: Najina pravda je tako jasna, da nama jo vsaka priprosta glava lahko razsodi. Vi toraj zahtevate, da mora vaši nemščini tudi zanaprej taista predpravica ostati, katero je do zdaj imela; to predpravico je pa lastna Cesarjeva roka potterla, ko je konstitucijo podpisala; tedaj dane so nam vsem narodom enake pravice, in če meni tega ne verjamete, poprašajte prijatlico svojo „Presse“ in povedala vam bo „Gleiches Recht für Alle“. Našo zahtevanje je le, ker drugim krivice ne delamo, da tudi sami krivice ne terpimo nikakor.

Domoljub.

Iz Kropo 20. nov. Jan. Zup. — Ker je unidan v „turističnih listih“ Kropa na dvojno stran bila ločena in bi po tem utegniti kdo misliti, da premaguje nemškutarska stranka, ne bo menda odveč, ako po „Novicah“ oznanimo, kaj smo verlemu našemu zastopniku gospod dr. Toman-u na Dunaj pisali, da vidite, da pravi domači duh veje pri večini naših ljudi. Če pa tudi ne vidite župana na čelu tega pisma, kakor smo to vidili v pismih drugih srenj po mestih in kmetih, nam vendar ne bote menda rekli, da je naše pismo „brez glave“. To-le smo pisali gosp. doktorju: „Slavni gospod doktor! Dovolite, da tudi mi najbližnji sosedi tistega blaženega kraja, kjer je Vaša zibelka tekla, mutasti ne stojimo, ko Vam hvaležna domovina venec slave vije, in se s spoštovanjem imenuje Vaše ime po celem ce-